

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/15/2018
Identifikačné číslo spisu: 1512211349
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1512211349.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Rodinný pivovar BERNARD a.s., so sídlom 5. května 1, 396 01 Humpolec, Česká republika, IČO: 260 31 809, zastúpeného JUDr. Ladislavom Břeským, hosťujúcim euroadvokátom, so sídlom Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2, Česká republika, proti žalovanému L., narodenému XX.XX.XXXX, bytom HQ. zastúpenému JUDr. Milošom Barbušom, advokátom, so sídlom Štúrova 13, 810 00 Bratislava, o zaplatenie 4.979,08 eur s príslušenstvom zo zmenky, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/96/2015-97 z 10. novembra 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom č. k. 4CoZm/96/2015-97 z 10. novembra 2016 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 3CbZm/231/2014-73 z 13. mája 2015. Ďalším výrokom rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v zásade stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie ponechal v platnosti v celom rozsahu zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm/390/2012-18 zo dňa 24. marca 2014 a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania o námietkach. Predmetným zmenkovým platobným rozkazom súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcu a žalovanému ako zmenkovému dlžníkovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 4.979,08 eur s úrokom 6 % zo zmenkovej sumy od 8.06.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania v celkovej sume 298,50 eur. Žalovaný podal v zákonnej lehote proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky, ktoré odôvodnil tým, že spolu so zmenkovým platobným rozkazom mu neboli doručené prílohy k návrhu. Uviedol, že nárok žalobcu neuznáva a namieta aj platnosť zmenky s poukazom na to, že takúto zmenku nevystavil. Z prvopisu zmenky vystavenej v Bratislave dňa 14.10.2005 súd prvej inštancie zistil,

že žalovaný ako vystaviteľ zmenky sa zaviazal zaplatiť žalobcovi bez protestu dňa 7.06.2010 v Humpolci zmenkovú sumu 150.000,- Sk (4.979,08 eur). Keďže zmenka bola riadne vystavená a žalovaným podpísaná, má všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 75 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 191/1950 Zb.“) a keďže nebola v čase splatnosti zaplatená, nie je možné tvrdiť, že sa žalobca domáha jej zaplata bezdôvodne. Predložením prvopisu zmenky, ktorá má všetky zákonom predpísané náležitosti, žalobca preukázal svoj nárok na zaplata zmenkovej sumy s príslušenstvom a predloženie ďalších listín na uplatnenie práv zo zmenky už nebolo potrebné, pričom súd prvej inštancie nemal nielen povinnosť, ale ani možnosť požadovať od žalobcu, aby predložil dôkazy preukazujúce príčinný vzťah, ktorý bol dôvodom vystavenia zmenky, alebo správnosť vyplnenia blankozmenky. Žalovaný síce v zákonnej lehote na podanie námietok namietal, že predmetnú zmenku nevystavil, zároveň ale uviedol, že podpis na zmenke môže byť jeho. Žiadal doplniť dokazovanie o nariadenie znaleckého dokazovania na určenie pravosti jeho podpisu, avšak konajúcemu súdu, napriek výzve, nepredložil listinné dôkazy potrebné k nariadeniu znaleckého dokazovania a v tomto smere neposkytol potrebnú súčinnosť, preto vo veci znalecké dokazovanie nebolo vykonané. Žalovaný sa plneniu na základe zmenky bránil tiež tvrdením, že nárok žalobcu neuznáva. Uvedenú námietku považoval súd prvej inštancie za neprejedateľnú, nekonkrétnu a nedôvodnú, keďže z námietky nevyplýva, v akom rozsahu je zmenkový platobný rozkaz napádaný a čo je teda predmetom námietkového konania. Žalovaný bol povinný uviesť v námietkach všetko, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu namieta. Pre konanie o námietkach je rozhodujúci presný obsah námietok, pretože v zmysle § 175 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nemôže súd na neskôr namietané skutočnosti prihliadať. Presným obsahom námietok je limitovaný aj rozsah dokazovania. Zástupca žalovaného na pojednávaní rozšíril okruh námietok o námietku miestnej príslušnosti, námietku premĺčania, námietku nepredloženia zmenky na platenie, námietku vyplnenia zmenky v rozpore s dohodou a poukázal na neplatné dojednanie zmluvnej pokuty v Zmluve o úplate a finančnom bonuse zo dňa 14.10.2005. K uvedenému súd prvej inštancie argumentoval koncentračnou zásadou, vyplývajúcou z ustanovenia § 175 ods. 3 OSP, ktorá mu neumožňuje prihliadať na námietky uplatnené po uplynutí lehoty troch dní od doručenia zmenkového platobného rozkazu. V závere svojho rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že záväzok zo zmenky je nesporným záväzkom a žalobca ako majiteľ zmenky nemá povinnosť svoj nárok preukazovať iným spôsobom, než predložením prvopisu zmenky. Pre hmotnoprávny charakter zmenkových záväzkov je príznačná ich abstraktnosť, nespornosť a prísnosť. Táto abstraktnosť sa prejavuje v tom, že je to práve žalovaný, kto musí prípadné námietky vzniesť a tiež musí jednoznačne preukázať ich oprávnenosť. Ani jednu zo skutočností tvrdených v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu žalovaný nepreukázal, rovnako ako nepreukázal ich prípadný vplyv na platnosť či neplatnosť prijatého zmenkového záväzku, preto k nim nebolo možné prihliadnuť. Vzhľadom k tomu, že žalovanému sa nepodarilo preukázať, že jeho povinnosť poskytnúť žalobcovi plnenie zo zmenky z dôvodov uvedených v námietkach v celom rozsahu alebo čiastočne zanikla, súd prvej inštancie ponechal zmenkový platobný rozkaz v platnosti v celom rozsahu.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Konštatoval, že žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ust. § 366 CSP, ktoré by mali za následok zmenu zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom nevyplýva iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Následne sa odvolací súd podrobnejšie zaoberal jednotlivými uplatnenými odvolacími dôvodmi, resp. námietkami.

4. K námietke odvolateľa, že spolu so zmenkovým platobným rozkazom mu neboli doručené prílohy, odvolací súd poukázal na doručenkú na č. l. 18 spisu, na ktorej je uvedené, že adresátovi bol doručený zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm/390/2012-18 spolu s prílohami. Z ustanovenia § 45 ods. 2 OSP vyplýva, že údaje na doručenke sa považujú za pravdivé, pokiaľ nie je preukázaný opak. Žalovaný opak nepreukázal. Možno tiež prisvedčiť argumentácii protistrany, že konanie o zmenkovom platobnom rozkaze upravuje § 175 OSP, a nie § 114 OSP, na ktorý sa odvolával žalovaný. K ďalšej námietke, podľa

ktorej súd prvej inštancie v priebehu konania neoboznámil originál zmenky, odvolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania konaného dňa 29. októbra 2014, počas ktorého žalovaný nežiadal oboznámiť s originálom zmenky, účastníci zhodne prehlásili, že obsah spisového materiálu im je známy a netrvajú na jeho podrobnom oboznamovaní. K námietke týkajúcej sa nedostatku vecnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava V na prejednanie sporu s odkazom na uzavretú rozhodcovskú doložku, odvolací súd citoval ustanovenie § 106 ods. 1 OSP v znení účinnom v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie, podľa ktorého len čo súd k námietke odporcu uplatnenej najneskôr pri prvom jeho úkone vo veci samej zistí, že vec sa má podľa zmluvy účastníkov prejednať v rozhodcovskom konaní, nemôže vec ďalej prejednávať a konanie zastaviť. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že žalovaný mal predmetnú námietku uplatniť najneskôr pri prvom úkone, žalovaný však námietku upresnil až v podanom odvolaní. Aj s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2615/11 zo dňa 23. júla 2012 dospel odvolací súd k záveru, že vecná príslušnosť Okresného súdu Bratislava V na prejednanie sporu bola daná. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa neoprávneného zastupovania právneho zástupcu žalobcu, odvolací súd citoval z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 65Žf 30/2010 z 20. júla 2011, podľa ktorého: „Pokiaľ sa v občianskom súdnom konaní nechal žalobca právne zastúpiť a žalobu podal v jeho mene zvolený právny zástupca bez preukázania oprávnenia k zastupovaniu, treba to považovať za nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť.“ Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že pokiaľ právny zástupca žalobcu svoje oprávnenie zastupovať preukázal predložením dohody o plnomocenstve, je tento nedostatok zhojený a boli tak schválené aj úkony urobené v konaní zástupcom účastníka, ku ktorým došlo pred podpisom plnej moci. Obdobne rozhodol Najvyšší súd ČR v rozhodnutí R 12/1985. Odvolací súd sa naproti tomu stotožnil s námietkou odvolateľa, že na posúdenie pravosti podpisu sú potrebné odborné znalosti z odboru písmoznalectva a konajúcemu súdu neprislúcha nahradzovať dôkaz znaleckým posudkom vlastným posúdením pravosti podpisu, avšak zároveň poukázal na to, že žalovaný napriek výzve konajúceho súdu nepredložil požadované listinné dôkazy, a teda neposkytol súčinnosť potrebnú preto, aby vo veci mohlo byť nariadené znalecké dokazovanie.

5. K námietkam týkajúcim sa samotnej zmenky, odvolací súd zdôraznil, že zmenka je v právnej teórii definovaná ako dokonalý dlžnícky cenný papier vystavený v zákonom stanovenej forme, ktorým sa určité osoby, ktoré sú na zmenke podpísané, zaväzujú majiteľovi zmenky, t. j. osobe, ktorá ovláda (drží v ruke) zmenečnú listinu, ktorou je legitimovaná, zaplatiť v určitom mieste a v určitom čase určitú peňažnú sumu s tým, že ide o záväzky bezpodmienečné, nesporné a abstraktné. Práva a povinnosti zo zmenkovoprávných vzťahov sú definované výlučne zmenkovou listinou a zápsmi na nej uvedenými, pričom môžu existovať len spolu s touto listinou, ktorá je dostatočným dôvodom na platenie. Vzniku zmenky spravidla predchádza konkrétna ekonomická potreba - kauza. Akonáhle však platne vznikne zmenkový záväzkový vzťah, tento sa stáva úplne samostatným záväzkovým vzťahom, ktorý existuje, mení sa a vyvíja bez väzby na záväzkové vzťahy, ktoré existovali pri jeho vzniku. Tieto dva právne vzťahy sú právne oddelené, a preto možno hovoriť o abstraktnom charaktere zmenky. Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaniu, preukazovať, že mu žalovaný zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje. Z ustanovenia § 17 zákona č. 191/1950 Zb. síce vyplýva, že ten, kto je žalovaný (povinný) zo zmenky môže vznášať proti zmenkovému nároku určité námietky, je však na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno teda spočíva na žalovanom (povinnom), a nie na žalobcovi (oprávnenom). Pokiaľ povinný dôkazné bremeno neunesie, bude nútený podľa zmenky plniť. Žalobca sa domáhal plnenia zo zmenky, a keďže takto predmet sporu skutkovo vymedzil v návrhu na začatie súdneho konania, svoju dôkaznú povinnosť už splnil predložením prvopisu zmenky. Podľa § 495 Občianskeho zákonníka nie je povinný preukazovať dôvod zmenky a túto povinnosť nemá ani v prípade tzv. zabezpečovacích zmeniek. Žalovaný preto nemôže dôkazné bremeno v preukazovaní, či bola blankozmenka vyplnená podľa udeleného oprávnenia, presúvať na žalobcu. Keďže záväzok zo zmenky je nesporným záväzkom a v konaní nebolo preukázané, že by z dôvodov uvedených v námietkach zanikla (celkom alebo sčasti) povinnosť žalovaného poskytnúť žalobcovi plnenie zo zmenky, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o ponechaní zmenkového platobného rozkazu v platnosti bolo správne. S poukazom na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne

správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Ako ďalší dôvod prípustnosti podaného dovolania uviedol, že pri rozhodovaní odvolacieho súdu nebol rešpektovaný právny názor dovolacieho súdu vo veci vznesených námietok voči základu a dôvodnosti zmenky. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a žalovanému priznal náhradu trov konania, spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku a v trovách právneho zastúpenia.

7. Podľa názoru žalovaného (ďalej aj „dovolateľa“) neboli v danej veci splnené podmienky na vydanie zmenkového platobného rozkazu, pretože návrh na jeho vydanie, ktorý bol súdu prvej inštancie doručený dňa 25. mája 2012, podpísal advokát JUDr. Ladislav Břeský, a to na základe plnej moci vystavenej žalobcom dňa 21. mája 2012. JUDr. Břeský ako advokát zapísaný v Českej advokátskej komore v čase podania predmetného návrhu nebol oprávnený poskytovať právne služby na území Slovenskej republiky, pretože toto oprávnenie mu vzniklo až 15. februára 2013, keď uzatvoril Zmluvu o spolupráci s advokátskou kanceláriou AK Vašíľová s.r.o. a stal sa tak hosťujúcim euroadvokátom v zmysle § 32 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“). Odvolací súd si tieto skutočnosti zrejme neuvedomil, pretože v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyvetlil, čo s obdobím od 21. mája 2012 do 15. februára 2013, v ktorom JUDr. Ladislav Břeský nebol oprávnený zastupovať akéhokoľvek účastníka pred súdmi na území Slovenskej republiky. Judikatúra, na ktorú sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odvolával, je založená na tom, že nedostatok plnej moci na zastupovanie účastníka v konaní (alebo jej neplatnosť) je odstrániteľnou vadou konania v zmysle pôvodného ust. § 104 Občianskeho súdneho poriadku a možno ju odstrániť dodatočným predložením (platnej) plnej moci, čím sú zároveň spätne schválené všetky úkony, ktoré zástupca dovtedy urobil v mene zastúpeného účastníka. Predmetnou judikatúrou sa však nerieši situácia, keď advokát z Českej republiky nie je oprávnený zastupovať účastníka konania na území Slovenskej republiky, čo je aj prejednávany prípad. Dovolateľ poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už riešil situáciu, keď pred súdom vystupoval hosťujúci euroadvokát, ktorý nepredložil zmluvu o spolupráci, a teda nebol oprávnený vystupovať pred súdmi Slovenskej republiky. Podobnú situáciu riešil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, avšak žiaden zo súdov neriešil situáciu, keď hosťujúci euroadvokát síce predloží zmluvu o spolupráci, ale s dátumom neskorším od podaní, ktoré už urobil vo vzťahu k súdu. Podľa názoru dovolateľa ide v takom prípade o odstrániteľnú vadu konania, avšak len od momentu, kedy hosťujúci euroadvokát bol v zmysle § 32 zákona o advokácii oprávnený vystupovať pred súdmi Slovenskej republiky, t. j. od momentu uzatvorenia zmluvy o spolupráci so slovenskou advokátskou kanceláriou. Úkony takéhoto hosťujúceho euroadvokáta, ktoré urobil pred uzatvorením zmluvy o spolupráci, nemôžu byť právne relevantné, pretože český advokát mal v tom čase obmedzenú procesnú spôsobilosť, t. j. nebol oprávnený vystupovať pred súdmi v Slovenskej republike. Podľa názoru dovolateľa sa takáto vada konania nedá odstrániť tým, že sa následne uzatvorí zmluva o spolupráci, pretože úkony urobené pred dátumom uzatvorenia takejto zmluvy neboli urobené oprávnenou osobou, a preto nemôžu vyvolávať právne účinky, tzn., že tieto úkony sú absolútne neplatné.

8. Ďalším procesným pochybením v prejednávanej veci bolo, podľa názoru dovolateľa, vystupovanie advokáta T. (zapísaného v Českej advokátskej komore) ako substitúta JUDr. Břeského, ktorý však súdu nepredložil doklad o tom, že je hosťujúcim euroadvokátom, a teda že je oprávnený vystupovať pred súdmi Slovenskej republiky. Právny zástupca žalovaného túto skutočnosť namietal už na pojednávaní konanom dňa 29. októbra 2014, avšak súd prvej inštancie sa ňou vôbec nezaoberal. Rovnako sa ani odvolací súd nezaoberal skutočnosťou, že T. vystupoval vo vzťahu k slovenským súdom ako zástupca žalobcu na dvoch pojednávaniach, konaných (dňa 29. októbra 2014 a dňa 13. mája 2015), ako aj pri odovzdaní originálu zmenky, o čom bol súdom prvej inštancie spísaný riadny úradný záznam. Ani jeden

z konajúcich súdov si od T. nevyžiadal zmluvu o spolupráci s advokátskou kanceláriou na území Slovenskej republiky, výpis z Českej advokátskej komory, či potvrdenie o zaplatení poisťného zo zodpovednosti za škodu na území Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie pochybil aj pri doručovaní rozhodnutia, ktorým zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti v celom rozsahu, keď v rozpore s ustanovením § 32 zákona o advokácii doručoval predmetné rozhodnutie JUDr. Ladislavovi Břeskému do jeho advokátskej kancelárie v Prahe, hoci správne sa malo doručovať do sídla spolupracujúceho advokáta.

9. Ďalšie námietky dovolateľa smerovali voči tomu, že mu spolu so zmenkovým platobným rozkazom a návrhom na jeho vydanie neboli doručené 3 prílohy návrhu, ktorými sú výpis z obchodného registra žalobcu, fotokópia zmenky a originál plnej moci, ktorú žalobca udelil JUDr. Ladislavovi Břeskému. Túto námietku vzniesol žalovaný už v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu a následne aj v podanom odvolaní, pričom odvolací súd sa s ňou vysporiadal tak, že v zmysle doručenky, ktorá je verejnou listinou, boli tieto prílohy žalovanému doručené a pokiaľ žalovaný tvrdí opak, je povinný tieto svoje tvrdenia preukázať. Podľa názoru dovolateľa, z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že mu žiadne prílohy doručené neboli, pretože od podania návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu až doposiaľ, ostali založené v súdnom spise. Dovolateľ v tejto súvislosti spochybnil správnosť údajov uvedených na potvrdení o prijatí návrhu na začatie konania, ktoré vystavil Okresný súd Bratislava V dňa 25.05.2012 o 8:31 hod. a z ktorého vyplýva, že k návrhu na začatie konania boli pripojené ešte ďalšie dva rovnopisy návrhu, 3 prílohy a originál zmenky. V skutočnosti však boli podané len 2 návrhy na začatie konania a k nim boli pripojené 3 prílohy a originál zmenky. Takto výslovne je to uvedené aj v samotnom návrhu na začatie konania, ako aj na podacej pečiatke súdu, tzn. že návrh je podaný dvakrát a prílohy sú 3. Hoci aj v samotnom návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu je rozpor, keďže ako príloha návrhu sa tu uvádza prvopis zmenky zo dňa 14.10.2005. V skutočnosti originál zmenky bol na základe úradného záznamu súdu o uložení originálu zmenky dňa 31.05.2012 uložený do trezoru súdu. Zmenku do trezoru súdu neodovzdával JUDr. Ladislav Břeský, ale T.. Z dokladov, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise - podľa názoru dovolateľa - jednoznačne vyplýva, že podanie žalobcu, ktoré za neho podpísal advokát JUDr. Ladislav Břeský, obsahovalo 2 rovnopisy návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu a iba tri prílohy (teda nie dvakrát tri prílohy), ktoré sú zažurnalizované v spise pod konkrétnymi číslami listov - plná moc je na č. 1. 3, výpis z obchodného registra na č. 1. 4 a 5 a zmenka na č. 1. 9. Číslo listu 7 a 8 „hovoria“ len o tom, že originál zmenky bol doručený súdu a súd ho uložil do trezoru. Dôkazom o tom, že žalovanému žiadne prílohy návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu neboli doručené, má byť - podľa názoru dovolateľa - aj potvrdenie o prijatí návrhu na začatie konania z č. 1. 25. Toto potvrdenie vydal súd prvej inštancie dňa 18.06.2014, t. j. potom, ako bol vydaný a doručený zmenkový platobný rozkaz, voči ktorému žalovaný podal námietky. Predmetné potvrdenie obsahuje nepravdivý údaj o tom, že k návrhu boli pripojené 3 prílohy a originál zmenky, keďže originál zmenky bol v júni 2014 už v súdnom trezore. „Zaujímavý“ je však podľa dovolateľa údaj o počte rovnopisov pripojených k návrhu, resp. to, že žiaden údaj v potvrdení uvedený nie je. Predmetné potvrdenie tak len potvrdzuje tvrdenia žalovaného, že mu žiadne prílohy doručené neboli, keďže ten istý počet príloh sa v spise nachádzal aj po vydaní zmenkového platobného rozkazu. Pokiaľ ide o samotnú doručenkú, ktorú podpísal splnomocnenec žalovaného, z tej vyplýva, že žalovanému bol doručený len zmenkový platobný rozkaz a prílohy, nie však návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Ten ale na rozdiel od príloh, žalovanému doručený bol, preto argumentácia odvolacieho súdu o doručenke ako verejnej listine neobstojí, keďže samotná doručenka je nepravdivá.

10. Ďalšie pochybenie súdu prvej inštancie videl dovolateľ v tom, že na pojednávaní konanom dňa 29. októbra 2014, na ktorom bol vyzvaný na vyjadrenie, či je podpis na zmenke jeho, mu súd prvej inštancie predložil iba fotokópiu zmenky, a to aj napriek tomu, že pri popretí pravosti podpisu je potrebné predložiť originál zmenky. Súd prvej inštancie ani na jednom pojednávaní nevykonal dôkaz oboznámením sa s originálom zmenky, ani ho nikdy nepredložil žalovanému k nahliadnutiu. Z uvedeného podľa názoru dovolateľa vyplýva, že v predmetnom konaní nebolo zákonným spôsobom vykonané dokazovanie týkajúce sa originálu zmenky.

11. Vyššie uvedené procesné pochybenia súdu prvej inštancie viedli podľa názoru dovolateľa k tomu, že

bol vylúčený z realizácie procesných práv, resp. mu takým nesprávnym procesným postupom bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že postup, pri ktorom súd odníme účastníkovi možnosť vyjadriť sa k dôkazu, na základe ktorého bol vydaný zmenkový platobný rozkaz (ftk. zmenky), vytvára pre žalovaného podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje protistrana. Podľa názoru dovolateľa, v konkrétnom prípade nemožno uplatniť následky koncentračnej zásady podľa § 175 OSP, a to nielen preto, že neboli splnené podmienky pre vydanie zmenkového platobného rozkazu, ale aj vzhľadom k tomu, že žalovaný bez svojej viny nemohol včas uplatniť námietky, pretože mu neboli doručené zásadné prílohy, bez ktorých nebolo možné relevantným spôsobom reagovať na vydaný zmenkový platobný rozkaz. Nezákonný postup súdu prvej inštancie v prejednávanej veci potvrdzujú podľa dovolateľa aj závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrené v jeho rozsudku zo dňa 26. januára 2011, sp. zn. 1Obdo/59/2010. Z predmetného rozhodnutia vyplýva, že pri vydávaní zmenkového platobného rozkazu musí súd druhej strane doručiť nielen zmenkový platobný rozkaz, ale aj návrh na jeho vydanie. Z ustanovenia § 79 ods. 4 OSP vyplýva pre súd povinnosť doručiť nielen návrh na začatie konania, ale aj prílohy. V prejednávanej veci žiadne prílohy žalovanému doručené neboli a podľa doručienky ako verejnej listiny mu nemal byť doručený ani návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí ďalej argumentoval tým, že ak má súd poskytnúť účastníkovi spravodlivú ochranu ich práv, musí prihliadať aj na ochranu práv druhého účastníka, už aj s prihliadnutím na to, že námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu možno podať vo veľmi krátkej lehote a druhej strane je potrebné poskytnúť možnosť na lepšiu prípravu pre samotnú obranu, ktorú použije druhá strana v námietkach. Podľa názoru dovolateľa sa tak stalo aj v prejednávanej veci, keď žalobca nepredložil dohodu o vyplňovacom práve. Ak by totiž žalobca túto dohodu predložil, čo bol podľa dovolateľa aj povinný urobiť, vyšlo by najavo, že nielen že úmyselne nesprávne vyplnil splatnosť zmenky, ale zo samotného textu dohody vôbec nie je zrejmé, akú pohľadávku mala kryť zabezpečovaná zmenka.

12. V ďalšej časti svojho dovolania žalovaný poukázal na námietky, ktoré vzniesol proti vydanému platobnému rozkazu a v ktorých namietal základ, výšku, dôvodnosť a titul zmenkovej pohľadávky, ako aj platnosť zmenky s tvrdením, že takú zmenku nikdy nevystavil. Takýto obsah námietok bol podľa dovolateľa daný tým, že mu spolu so zmenkovým platobným rozkazom a návrhom na jeho vydanie nebola doručená fotokópia zmenky. Samotný návrh obsahoval len jednu vetu, podľa ktorej: „Zmenkou zo dňa 14.10.2005, ktorá bola vystavená žalovaným v Bratislave, sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi zmenkovú pohľadávku vo výške 150.000,- Sk, a to v Humpolci dňa 07.06.1010 bez protestu“. Následne podaním zo dňa 28. novembra 2014 žalovaný svoje námietky bližšie špecifikoval a zároveň vzniesol zásadnú kauzálnu námietku, a síce, že neexistuje žiadny právny titul, resp. žiadny zmluvný vzťah, na základe ktorého bola vystavená neúplná blankozmenka, ktorá bola okrem iného vyplnená v rozpore s dohodou o vyplňovacom práve. Súd prvej inštancie spomedzi uvedených námietok akceptoval len tvrdenie žalovaného, že zmenku nikdy nevystavil, pričom ostatnými námietkami sa vôbec nezaoberal. Na základe toho, že žalovaný na pojednávaní konanom dňa 29. októbra 2014 poprel pravosť svojho podpisu na zmenke, súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie, ktoré však napokon nebolo vykonané, pretože podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný nepredložil vzorové podpisy, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. K uvedenému dovolateľ namietal, že súdu predložil Kúpnu zmluvu a Zmluvu o úplate a finančnom bonuse, ktoré obsahovali jeho podpis a že žiadne iné podpisy zo sporného obdobia rokov 2004 a 2005 nemá k dispozícii vzhľadom k tomu, že v roku 2006 ukončil podnikateľskú činnosť v oblasti pohostinstva, ktorej sa týkali aj zmluvy uzavreté so žalobcom. Poukázal aj na veľký časový odstup medzi uzavretím zmlúv (2004, 2005) a dňom, keď mu bol doručený návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu (16.05.2014).

13. Ďalej dovolateľ poukázal aj na spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo prijaté 20. októbra 2015 a publikované ako R 93/2015. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd vo veci rozhodoval dňa 10. novembra 2016, musel mať vedomosť o tomto stanovisku a bol aj povinný ho aplikovať na daný prípad, tzn. že bol povinný sa ex offio zaoberať prieskumom nároku zo zmenky v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má uplatňovaný nárok základ. Už v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu totiž žalovaný uviedol, že zmenku namieta čo do základu a dôvodnosti uplatneného nároku a následne v

podaní zo dňa 26. novembra 2014 podrobnejšie špecifikoval, že dojednanie o zmluvnej pokute je absolútne neplatné, a teda neexistuje žiadny právny dôvod na uplatnenie zmenkového nároku. Odvolací súd sa predmetnou námietkou zaoberal len z toho pohľadu, že dôkazné bremeno v zmysle § 17 zmenkového zákona je na žalovanom, ktorý musí preukázať oprávnenosť svojich námietok. Nezaoberal sa však otázkou absolútnej neplatnosti právneho úkonu, v ktorom má zmenkový nárok základ, hoci taká námietka vznesená bola a súdu aj boli predložené konkrétne listinné dôkazy, ktoré preukazovali dôvodnosť vznesených námietok. Zo stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že ak z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou, či neprípustnosť uplatneného nároku, je povinný ex offio zabezpečiť prieskum takéhoto nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Ďalej je v tomto stanovisku uvedené, že pokiaľ súd nevzhliadne žiadnu nekalosť, či neprípustnosť predloženého návrhu, pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu pri rešpektovaní povinností súdu posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. Vyššie citované body stanoviska sa podľa názoru dovolateľa majú aplikovať aj na prípady, keď zmenka nebola vystavená spotrebiteľom.

14. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

17. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

18. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. K jednotlivým dovolacím námietkam dovolateľa uvádza dovolací súd nasledovné

19.1. K námietke dovolateľa, že pokiaľ JUDr. Ladislav Břeský (ako advokát zapísaný v Českej advokátskej komore) v čase, keď v mene žalobcu podal návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, ešte nemal podpísanú zmluvu o spolupráci so slovenskou advokátskou kanceláriou (na základe čoho by mohol byť považovaný za hosťujúceho euroadvokáta) mal tak „obmedzenú procesnú spôsobilosť“ v dôsledku ktorej nebol oprávnený vystupovať pred súdmi v Slovenskej republike (ďalej aj „súdmi SR“) a k námietke, že úkony, ktoré JUDr. Břeský urobil pred uzavretím zmluvy o spolupráci s advokátskou kanceláriou VASILEOVÁ s. r. o., boli urobené neoprávnenou osobou a preto sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi dovolací súd uvádza, že v čase, keď JUDr. Břeský podal za žalobcu návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu (25. mája 2012), nemal iba oprávnenie poskytovať právne služby na území Slovenskej republiky (ust. § 32 Zákona o advokácii), čo však nemožno stotožňovať s nedostatkom procesnej spôsobilosti alebo obmedzenej procesnej spôsobilosti. Procesnou spôsobilosťou

sa rozumie spôsobilosť samostatne konať pred súdom (§ 20 OSP, teraz § 67 CSP). Táto sa odvíja od hmotnoprávnej spôsobilosti vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti. Čiže v prípade fyzickej osoby sa o obmedzenej procesnej spôsobilosti dá uvažovať len vtedy, ak fyzická osoba nie je v plnom rozsahu spôsobilá na právne úkony (napr. nie je plnoletá alebo jej bola rozhodnutím súdu obmedzená spôsobilosť na právne úkony). Potom nemôže konať samostatne, ale musí za ňu konať jej zákonný zástupca alebo súdom ustanovený procesný opatrovník. V prípade JUDr. Břeského však žiadna takáto skutočnosť zo spisu nevyplýva. Bez akejkoľvek právnej relevancie je aj tvrdenie dovolateľa, že úkony, ktoré JUDr. Břeský urobil pred uzavretím zmluvy o spolupráci s advokátskou kanceláriou VASILOVÁ s. r. o., nemôžu vyvolávať právne účinky lebo neboli urobené (v tom čase) oprávnenou osobou a sú preto absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Ak tým mal dovolateľ na mysli podanie návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu (ďalej aj „návrh na vydanie ZPR“), tak takýto návrh a ani žiadny iný procesný úkon nemôže byť absolútne neplatný, pretože platnosť právneho úkonu je vlastnosť, ktorú právny poriadok spája výlučne s hmotnoprávnymi úkonmi. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu bol podaný „neoprávnenou osobou“, tak mal zrejme na mysli to, že JUDr. Břeský nebol oprávnený zastupovať žalobcu ako advokát, a to konkrétne v období od podania návrhu na súd do uzavretia zmluvy o spolupráci s advokátskou kanceláriou VASILOVÁ s.r.o. (od 25.05.2012 do 15.02.2013), pričom rovnakú námietku žalovaný uplatnil aj v podanom odvolaní. Odvolací súd sa s jeho tvrdením v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal tak, že poukázal na judikatúru, ktorá rieši situáciu, keď niekto koná za iného pred súdom ako jeho zástupca bez toho, aby predložil platné splnomocnenie (R 12/1985, uznesenie NS SR sp. zn. 6Sžf/30/2010 z 20.07.2011). V uvedenom prípade však ide o inú procesnú situáciu, kedy zástupca- advokát zapísaný iba v Českej advokátskej komore, ktorá skutočnosť sama o sebe neoprávňuje poskytovať právne služby na území Slovenskej republiky - podal v mene zastúpeného na slovenskom súde návrh na vydanie ZPR a až následne uzavrel zmluvu o spolupráci s tzv. spolupracujúcim advokátom v zmysle § 32 Zákona o advokácii, čím získal status hostujúceho euroadvokáta. Dovolací súd súhlasí s názorom dovolateľa, že až od uzavretia zmluvy o spolupráci so spolupracujúcim advokátom, bol JUDr. Břeský oprávnený vystupovať pred súdmi v SR ako hostujúci euroadvokát, čo ale zároveň neznamená, že nebol oprávnený v mene žalobcu podať návrh na vydanie ZPR. V čase, keď začalo predmetné konanie (25.05.2012), totiž ešte nebola účinná novela OSP, uskutočnená zákonom č. 335/2012 Z. z., podľa ktorej sa v sporoch z právnych vzťahov týkajúcich sa zmeniek, šekov, alebo iných cenných papierov nepripúšťalo zastúpenie podľa § 27 ods. 1 OSP, čiže zastúpenie tzv. občianskym zástupcom (výnimka bola možná len vtedy, ak tento tzv. občiansky zástupca mal vysokoškolské vzdelanie II. stupňa v odbore právo a účastník konania bol jeho blízkou osobou). Jedná sa o ustanovenie § 27 ods. 3 OSP, účinné od 1. januára 2013. Teda, podľa názoru dovolacieho súdu, JUDr. Břeský bol oprávnený podať v mene žalobcu návrh na vydanie ZPR, a to v zmysle § 27 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa účastník môže dať zastúpiť aj ktoroukoľvek fyzickou osobou spôsobilou na právne úkony. V tomto smere z obsahového hľadiska obostojí aj plná moc z 21. mája 2012 (č. I. spisu 3), a to napriek tomu, že je koncipovaná ako procesné splnomocnenie udelené advokátovi. Jediným procesným dôsledkom toho, že JUDr. Břeský ako zástupca žalobcu nebol v čase podania návrhu na vydanie ZPR oprávnený poskytovať právne služby na území SR, môže byť iba to, že za takýto úkon právnej služby (podanie návrhu) mu neprináleží odmena (k uvedenému viď uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/159/2012 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/257/2016). Zo samotného návrhu však vyplýva, že žalobca si náhradu trov konania uplatnil iba v rozsahu súdneho poplatku, a ani nežiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

19.2. Dovolateľovi možno dať za pravdu v tom, že súd prvej inštancie bez ďalšieho pripustil zastupovanie žalobcu T. (zapísaným v zozname Českej advokátskej komory), o ktorom nezisťoval, či je ako advokát oprávnený poskytovať právne služby na území Slovenskej republiky. JUDr. Břeský ako hostujúci euroadvokát síce mohol podľa § 25 ods. 2 OSP udeliť substitučnú plnú moc na zastupovanie inému advokátovi, ale tento substitút musel byť rovnako oprávnený poskytovať právne služby na území Slovenskej republiky. Súbežné zastúpenie účastníka advokátom a tzv. občianskym zástupcom v zmysle § 27 ods. 1 OSP vylučovalo ustanovenie § 24 OSP, podľa ktorého mohol mať účastník v tej istej veci súčasne len jedného zvoleného zástupcu (ak nešlo o zastúpenie podľa § 25). Zrejme sú aj pochybenia súdu prvej inštancie pri doručovaní jeho rozsudku a ďalších písomností žalobcovi (nie však žalovanému), keď tieto mali byť doručované na adresu spolupracujúceho advokáta, teda zo spisu

skutočne vyplýva určitý nesprávny postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi (ktorý ho však nenamietal), avšak tento - podľa názoru dovolacieho súdu - nebol spôsobilý negatívne zasiahnuť do procesných práv protistrany - žalovaného v tom smere, že by tým znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že tým, že súd prvej inštancie pripustil zastupovanie žalobcu JUDr. Břeským alebo T., mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, bolo potrebné, aby túto námietku aj konkretizoval, teda konkrétne uviedol z realizácie ktorých konkrétnych procesných práv sporovej strany bol vylúčený. Len tak odvolací súd môže posúdiť, či k uvedenej vade konania skutočne aj došlo a či sa jedná o intenzitu vady podľa § 420 písm. f/ CSP, t. j. porušenie práva na spravodlivý proces. Z hľadiska realizácie procesných práv žalovaného, dovolaciemu súdu nie je tiež zrejmé, z realizácie ktorých konkrétnych procesných práv bol žalovaný vylúčený tým, že originál zmenky priniesol do podateľne súdu Mgr. Vosátka, nakoľko podmienkou vydania ZPR nie je to, že majiteľ zmenky alebo jeho zástupca osobne doručí na súd originál zmenky, pretože ho môže poslať napr. aj poštou alebo kuriérom a rovnako to platí aj pre účasť T. na dvoch pojednávaniach konaných na súde prvej inštancie, keď JD. na pojednávaní dňa 29.10.2014 navrhol znalecké dokazovanie, avšak návrh na znalecké dokazovanie znalcom z odboru písomznalectva podal už predtým JUDr. Břeský v písomnom vyjadrení k námietkam z 30.06.2014 (č. 1. spisu 32).

19.3. Podľa názoru dovolacieho súdu, ak by aj v určitej veci neboli splnené podmienky pre vydanie ZPR, a tento by bol napriek tomu vydaný, nejde o „nesprávny procesný postup súdu, ktorým by sa žalovanej strane znemožnilo, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“, pretože už v judikatúre NS SR k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP platilo, že „odňatie možnosti konať pred súdom“ (pojem, ktorý bol od 1. júla 2016 nahradený pojmom „porušenie práva na spravodlivý proces“) nespôsobuje samotné rozhodnutie súdu, ale napr. to, že súd sa nezaoberal obsahom námietok proti vydanému ZPR, resp. odvolací súd sa nezaoberal vlastným obsahom odvolania alebo v ňom uplatnenými odvolacími dôvodmi (napr. odvolací súd nesprávne odmietol odvolanie ako oneskorené, hoci pre takýto postup neboli dané procesné predpoklady a tým odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom - R 23/1994 alebo v súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie bolo odňatie možnosti konať pred súdom konštatované napr. pri zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, hoci pre tento postup nebol daný zákonný dôvod - R 50/1997). Aj tu je princíp rovnaký, ako pri nesprávne odmietnutom odvolaní, a síce, že žalobcovi bolo znemožnené, aby jeho žalobný návrh bol posudzovaný meritórne. Podľa názoru dovolacieho súdu, samotné vydanie ZPR súdom prvej inštancie neznamená, že v dôsledku takéhoto rozhodnutia bol žalovaný vylúčený z realizácie procesných práv, ktoré mu priznával v tom čase platný a účinný OSP za účelom obrany proti návrhu na vydanie ZPR, keďže žalovaný mal možnosť a zároveň aj povinnosť všetky výhrady voči vydaniu ZPR namietkať v písomných námietkach proti ZPR (v rámci koncentračnej zásady), pričom takúto námietku v nich neuplatnil.

19.4. K ďalšej námietke dovolateľa, že mu spolu so ZPR a návrhom na jeho vydanie neboli doručené žiadne prílohy, vrátane fotokópie zmenky (čo žalovaný namietal už vo včas podaných námietkach proti ZPR) dovolací súd uvádza, že náležitosti doručenia upravuje § 144 ods. 2 Vyhľadky MS SR č. 543/2005 Z. z. (ktoré znenie nadobudlo účinnosť 1. júla 2006 a platí dodnes), podľa ktorého sa na doručenie uvedie a) odosielateľ, b) číslo konania, c) označenie doručovanej písomnosti vrátane čísla listu, napríklad „rozsudok č. 1. 45“, „uznesenie č. 1. 12“, alebo „obžaloba č. 1. 120“ a d) adresát. Doručenia pošty, podpísaná žalovaným a zažurnalizovaná na č. 1. spisu 18, uvedené náležitosti - podľa názoru dovolacieho súdu - nespĺňa, keďže doručované písomnosti boli identifikované iba ako „ZPR + prílohy“, bez uvedenia konkrétnych príloh a listov spisu, na ktorých sa nachádzajú doručované písomnosti. Takéto označenie nezodpovedá ani úprave pre kanceláriu (č. 1. spisu 18), podľa ktorej mali byť žalovanému doručené „ZPR s rovnopisom návrhu s prílohami, ftk. zmenky“. V zmysle judikatúry NS SR (sp. zn. 4Cdo/240/2010 z 27.10.2010, sp. zn. 6Cdo/44/2016 z 23.03.2017 a sp. zn. 5Cdo/65/2018 z 29.10.2018 - z ktorého vyplýva, že doručenia je verejnou listinou len vtedy, keď obsahuje všetky náležitosti vyžadované právnymi predpismi) táto doručka nemôže mať povahu verejnej listiny. Vzhľadom na uplynutie značného času (5 rokov) od doručovania „ZPR + príloh“, dovolací súd je toho názoru, že doručenie príloh návrhu na vydanie ZPR žalovanému nie je možné už v

súčasnej dobe jednoznačne a nespochybniteľne preukázať. Nie je sporné (čo potvrdil niekoľkokrát aj žalovaný), že žalovanému bol spolu so zmenkovým platobným rozkazom doručený návrh na vydanie ZPR. Odvolateľ tiež namietal nedoručenie fotokópie zmenky spolu s návrhom na vydanie ZPR. K uvedenému dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 175 OSP výslovne neukladalo súdu povinnosť doručiť žalovanému spolu s vydaným ZPR aj návrh na jeho vydanie a prípadne prílohy k návrhu, vrátane fotokópie zmenky. Konanie o vydanie ZPR, upravené v ust. § 175 OSP, bolo špecifickým skráteným konaním, v ktorom platili určité osobitosti, na rozdiel od iných sporov započatých na základe žaloby, pričom k vydaniu ZPR došlo vždy bez nariadenia pojednávania, ak na takýto postup boli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 175 OSP. Z ustanovenia § 175 ods. 1 OSP vyplýva, že ak navrhovateľ predloží v prvopise zmenku alebo šek, o pravosti ktorých niet dôvodu pochybovať, a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva, súd vydá na jeho návrh zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz, v ktorom odporcovi uloží, aby do troch dní zaplatil požadovanú sumu a uhradil trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal námietky, v ktorých musí uviesť všetko, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu alebo šekovému platobnému rozkazu namieta. Zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz sa musí doručiť do vlastných rúk odporcu. Ak nemožno návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu alebo šekového platobného rozkazu vyhovieť, nariadi súd pojednávanie. Odvolateľ konkrétne namieta, že postup, pri ktorom súd odníma účastníkovi možnosť vyjadriť sa k dôkazu, na základe ktorého bol vydaný zmenkový platobný rozkaz (fotokópia zmenky), vytvára pre žalovaného podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje protistrana. Relevantnou preto je otázka, či aj v konaní o návrhu na vydanie ZPR, ktoré konanie sa uskutočňuje bez nariadenia pojednávania (keďže pojednávanie sa koná len v prípade včas podaných a odôvodnených námietok žalovaného) sa môžu primerane uplatniť ustanovenia OSP, ktoré sa vzťahujú na dokazovanie. Z ustanovenia § 175 ods. 1, prvej vety OSP vyplýva, že súd vydá na návrh navrhovateľa zmenkový platobný rozkaz, ak navrhovateľ predloží v prvopise zmenku (alebo šek), o pravosti ktorej niet dôvodu pochybovať, a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva. Teda, je na posúdení súdu, aby zhodnotil, či na základe navrhovateľom predloženého prvopisu zmenky a ďalších listín, potrebných na uplatnenie práva, súd môže alebo nemôže vydať zmenkový platobný rozkaz. Súd, na ktorý bol návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu podaný, musí listinu, o ktorej žalobca tvrdí, že je originálom zmenky (nie je sporné, že zmenka bola súdu prvej inštancie predložená a uložená do trezoru súdu prvej inštancie dňa 31.05.2012 - č. I. spisu 8) podrobiť určitému skúmaniu, ktorého cieľom je najmä zistiť, či predložená listina je zmenkou a či z nej vyplývajú tie nároky, ktoré žalobca žiada priznať (viď aj rozsudok NS SR sp. zn. 1MOBdo/V/6/2008 z 31.03.2010). Po vydaní ZPR je povinnosťou žalovaného, aby - v rámci koncentračnej zásady, ktorá platí v takomto konaní - prípadné pochybenia súdu (ku ktorým samozrejme niekedy aj môže dôjsť) namietal vo včas podaných námietkach. Ak ich nenamieta alebo ich namieta až v ďalšom priebehu konania, súd na ne (s výnimkou procesných podmienok) nemôže prihliadnuť. V posudzovanom prípade žalovaný vo svojich včas podaných námietkach (okrem toho, že mu neboli doručené prílohy návrhu a že žalobca v návrhu neuviedol kauzu zmenky - táto povinnosť mu z ničoho nevyplývala - poznámka dovolacieho súdu) namietal v podstate len to, že zmenku tak, ako je opísaná v návrhu na vydanie ZPR, nikdy nevystavil a o jej existencii sa dozvedel až z doručeného návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Ďalšiu jeho námietku, že nárok žalobcu neuznáva čo do základu a výšky, súdy správne posúdili ako príliš všeobecnú, a preto nepreskúmateľnú. Keďže žalovaný tvrdil, že zmenku nevystavil, súd prvej inštancie správne skúmal, či podpis, ktorý je na listine, je pravým podpisom žalovaného. Žalovaný na pojednávaní dňa 29.10.2014 pripustil, že by sa mohlo jednať o jeho podpis. Následne však jeho právny zástupca vyhlásil, že trvajú na nariadení znaleckého dokazovania. Až neskôr, a to v rozpore so svojim predchádzajúcim tvrdením, že zmenku nevystavil, žalovaný začal vznášať tzv. kauzálne námietky, keď tvrdil že zmenka zabezpečovala absolútne neplatné dojednanie o zmluvnej pokute, ako aj to, že mu nebola predložená na platenie, že išlo o tzv. blanko zmenku, ktorá bola nesprávne vyplnená v dátume splatnosti a že sa jedná o premlčaný nárok. V návrhu na vydanie ZPR bola zmenka opísaná nasledovne: „Zmenkou vlastnou zo dňa 14.10.2005, vystavenou žalovaným v Bratislave, sa žalovaný zaviazal, že žalobcovi zaplatí zmenkovú pohľadávku 150.000,- Sk, t. j. 4.979,08 Eur, a to v Humpolci dňa 07.06.2010“. Uvedený opis presne zodpovedá zmenke, ktorú žalobca predložil súdu, je teda úplný a správny. Podľa názoru dovolacieho súdu, žalovanému nič nebránilo (napriek tvrdeniu, že mu súd prvej inštancie nedoručil fotokópiu zmenky) v tom, aby vyššie uvedené námietky vzniesol už v lehote troch dní od doručenia zmenkového

platobného rozkazu. Inak povedané, na to, aby mohol žalovaný namietať, že zmenka zabezpečovala neplatný záväzok, že bola nesprávne vyplnená, že mu nebola predložená na platenie alebo že nárok zo zmenky je premlčaný, nepotreboval žalovaný zmenku vidieť. Obrana žalovaného v tomto smere je preto zjavne účelová.

19.5. Dovolateľ tiež namieta, že odvolací súd bol povinný na prejednávajúcu vec aplikovať spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prijatého dňa 20. októbra 2015 a publikovaného pod č. 93/2015 - v nadväznosti na čo dovolateľ uplatnil ďalší dôvod dovolania, podľa ktorého „pri rozhodovaní odvolacieho súdu nebol rešpektovaný právny názor dovolacieho súdu vo veci vznesených námietok voči základu a dôvodnosti zmenky“. Dovolací súd k uvedenému uvádza, že takýto dovolací dôvod CSP nepozná, preto v tejto časti je dovolanie žalovaného potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP. Pokiaľ by však malo ísť o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že chýba vymedzenie konkrétnej právnej otázky v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP, čo rovnako predstavuje dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP. Len pre úplnosť dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že odvolateľom uvádzané stanovisko na prejednávajúcu vec nedopadá, keďže sa ním mal zjednotiť len postup súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie s nízkou hodnotou sporu, s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, pričom v posudzovanom prípade sa nejedná ani o konanie podľa Nariadenia č. 861/2007 a ani o ochranu spotrebiteľa, keďže z listín (č. I. spisu 48 až 51, č. I. spisu 53 až 54) predložených samotným žalovaným k jeho kauzálnym námietkam vyplýva, že zmenku vystavil pri svojej podnikateľskej činnosti.

19.6. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žiadna z vyššie uvedených námietok dovolateľa nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, pretože dovolateľ nepreukázal, že by súd (či už súd prvej inštancie alebo odvolací súd) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému ako strane sporu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým bolo došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Keďže vada znátočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP nie je daná, dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol ako procesne neprípustné podľa ust. § 447 písm. c/ CSP.

20. Dovolateľ ďalej založil prípustnosť svojho dovolania na § 421 ods.1 písm. a/ CSP a písm. b/ CSP, z ustanovení ktorých vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/).

20.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré považuje za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

20.3. Súčasná právna úprava vo vzťahu k ustanoveniu § 421 ods. 1 CSP dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia práve tejto právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho

súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/). Dovolací súd o prípustnosti dovolania z tohto dôvodu nevydáva osobitné rozhodnutie, ale ak prijme záver o prípustnosti dovolania, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu meritorne preskúma. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená konkrétna právna otázka má po právnej stránke skutočne zásadný význam. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či dovolateľom vymedzená právna otázka zásadného významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania, rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Uplatnenie dovolacích dôvodov je plne v dispozícii strán konania. Zákonná úprava dovolania kladie na ich vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (§ 432 ods. 2 CSP), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením. Prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu, ktorú dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi ešte neriešil alebo ju už riešil, pričom odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

20.4. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26.02.2010).

20.5. Žalovaný namietal (aj s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 1Obdo/59/2010 z 26.01.2011) akési bližšie nešpecifikované pochybenie súdu prvej inštancie, súvisiace s tým, že žalobca mal v návrhu na vydanie ZPR uviesť aj kauzu zmenky a pripojiť dohodu o vyplňovacom práve. Dovolaciemu súdu nie je celkom zrejmé, čo tým dovolateľ vlastne myslel. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 421 ods. 1 CSP), tak dovolateľ (zastúpený kvalifikovaným zástupcom) mal predovšetkým naformulovať právnu otázku, ktorá by zodpovedala zneniu citovaných zákonných ustanovení, t. j. bola by otázkou rozhodujúcou (kľúčovou) pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd ju buď riešil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, alebo taká otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Samozrejme, z logiky veci je vylúčené, aby k určitej otázke existovala ustálená judikatúra odvolacieho súdu a zároveň tá istá otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená. V tomto smere dovolací súd odkazuje na odôvodnenie odvolacieho súdu, obsiahnuté v odsekoch 19 až 22 rozsudku odvolacieho súdu, ktoré je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou NS SR (táto prax bola ustálená v dovolacích rozsudkoch NS SR sp. zn. 4Obo/82/2007 z 8.04.2008 a sp. zn. 5Obo/3/2008 z 22.10.2008), z ktorej vyplýva, že žalovaný je ten, kto by mal vo včas podaných námietkach proti ZPR tvrdiť a preukazovať, že pôvodne tzv. blankozmenka bola vyplnená v rozpore s dohodou o vyplňovacom práve (viď napr. aj rozhodnutie Vrechního soudu v Prahe sp. zn. 5Cmo/169/2013 z 23.07.2013). V prípade dovolateľom citovaného rozsudku NS SR sp. zn. 1Obdo/59/2010 z 26.01.2011 (str. 8, predposledný a posledný odsek) sa jedná o ojedinelé rozhodnutie NS SR a v ňom prezentovaný názor, na ktorý sa žalovaný odvoláva, avšak dovolací súd ho považuje len za úvahy „obiter dictum“, ktorými ako dovolací súd, nie je viazaný v tom zmysle, že pokiaľ by sa chcel od uvedeného názoru odchýliť, musel by vec postúpiť veľkému senátu na rozhodnutie.

20.6. K námietkam žalovaného, že v predmetnom konaní nebolo zákonným spôsobom vykonané dokazovanie, týkajúce sa originálu zmenky, dovolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/266/2009 z 31.05.2011, z ktorého vyplýva, že o vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP ide medzi iným vtedy, keď súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Tvrdenie žalovaného o tom, že súd prvej inštancie mal na niektorom z dvoch pojednávaní vykonať dokazovanie originálom zmenky (hoci to žalovaný nepožadoval), zakladá iba tzv. inú vadu konania, ktorá však po nadobudnutí účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania a nie je relevantným dovolacím dôvodom. S odôvodnením odvolacieho súdu k tejto námietke (že žalovaný na pojednávaní nežiadal oboznámiť s originálom zmenky) sa dovolací súd stotožňuje.

20.7. Dovolateľ v dovolaní tiež neuviedol, či ním tvrdené nesprávne právne posúdenie veci v odvolacom (a prvoinštančnom) rozsudku spočíva v nesprávnom použití právneho predpisu a ktorého, alebo či súd použil správny právny predpis a nesprávne ho interpretoval, prípadne či zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľ taktiež konkrétne nevymedzil ani konkrétnu právnu otázku a nevysvetlil, v čom z jeho pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Dovolací súd nie je oprávnený a ani povinný vlastnou činnosťou - abstrahovaním z obsahu dovolania - zisťovať možný (prípustný) dovolací dôvod a nahrádzať tak riadne a relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu dovolateľom.

20.8. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - že pri riešení právnej otázky sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, bolo povinnosťou dovolateľa konkrétne uviesť a vysvetliť, z čoho vyvodzuje danosť uvedeného dôvodu, vymedziť právnu otázku, označiť iné rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach, teda uviesť, ako dovolací súd už rozhodol v iných obdobných veciach v minulosti, ako aj uviesť, v čom je rozdiel od rozhodnutia súdu v prejednáwanej veci. CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd.

20.9. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že odvolací súd sa odklonil od právnych záverov dovolacieho súdu, je na dovolateľovi, aby odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšie konkretizoval označením rozhodnutí naplňujúcich pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu; v opačnom prípade nie je tento dovolací dôvod vymedzený tak, aby naplnil predpoklady vyplývajúce z dikcie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/21/2017).

20.10. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP nie je daná, preto dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP odmietol.

21. Záverom dovolací súd potom uzaviera, že v posudzovanom prípade z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.